

[Niels Hølvæg Petersen.]

har kørt i den senere tid, men der er dog den ting at føje til, og som tjener til Ekstrabladets ros, at Ekstrabladet også ustandselig er efter de bevilgende myndigheder for at få dem til at holde igen på udgifterne. En tilsvarende snæver sammenhæng eller dog en vis sammenhæng har jeg ikke set fra oppositionspartiernes side.

Det er også et besynderligt forslag, det ændringsforslag, der her er stillet, når vi vurderer dets skattemæssige virkninger i forhold til regeringens forslag. For hvad betyder det skattemæssigt for indtægter af forskellig størrelse? I forhold til regeringens forslag betyder socialdemokratiets og SF's ændringsforslag, at en indtægt på 20.000 kr. får en skattelettelse på 234 kr. om året, ca. 20 kr. om måneden, mens en indtægt på 100.000 kr. vil få en årlig skattelettelse på 4.155 kr., en månedlig skattelettelse på ca. 350 kr. Under første behandling talte hr. Grünbaum stærkt om, at der kunne være behov for at regulere skalaen. Jeg kunne bedre have forstået, hvis man agtede at give store skattelettelser fra socialdemokratiets og SF's side, at man havde forsøgt at lempe på skalaen hist og her, hvor der kunne være behov derfor. Jeg forstår, at man har skudt det synspunkt helt i baggrunden for til gengæld at kunne agitere med så meget des lavere en skatteprocent. Men vi står altså her over for et udslag af, hvad jeg måske måtte kalde en ny økonomisk doktrin. Jeg ved ikke, om jeg skal kalde den Henry Grünbaum-doktrinen, hvorefter alt ordner sig, hvis blot man sørger for at sætte udgifterne stærkt op og indtægterne stærkt ned.

Jeg vil sige et par ord om skatteloftet. Socialdemokratiet har foreslået, at skatteloftet skal afskaffes. Med en udskrivningsprocent på 95 vil den øverste grænse i statsbeskatningen ikke være 45, men 42,75 pct. Lægger vi dertil de 3 pct. i folkepensionsbidrag, når vi 45,75. Det betyder i praksis, at skatteloftet først kommer i funktion, når den kommunale beskatningsprocent er ca. 21. Ganske vist må vi regne med forøgelse af den kommunale beskatning i det kommende år. Men for det første sætter byrdefordelingsreformen ind i dette år, og for det andet vil der også for kommunerne være et større grundlag at udskrive skatter på, så jeg tør

vove den påstand, at skatteloftet næppe får nogen virkning i det kommende år overhovedet. Værdien af det ligger i, at det vil tilskynde folketingsretten til stadighed at følge byrdefordelingen og sørge for en tilstrækkelig effektiv byrdefordeling.

Videre vil jeg slå nogle kendsgerninger fast til sidst. For det første, at der er tale om den samme skatteskala som hidtil anvendt minus 5 pct. For det andet, at man med uændrede pengeindkomster som følge heraf slipper billigere end hidtil. Er stigningen i indkomst fra 1968 til 1970 mindre eller noget mindre end 21 pct., der er gennemsnittet, bliver der heller ikke tale om forøgede skatter. Det såkaldte skattechok må ses i forbindelse med de 14 milliarder kr.s stigning i de skattepligtige indkomster, som finder sted fra 1968 til 1970. Der bliver altså ikke tale om nedsættelse af det private forbrug. Der bliver derimod tale om en udvidelse af de disponible indkomster, måske med 5-6 pct. Der er også tale om at hindre en stærk udvidelse af det private forbrug for at forhindre en ny og ulykkelig udvikling med stærk inflation og svækket konkurrenceevne. Der er videre tale om, at man prisregulerer kildeskattekalaen, således at finansministre ikke for fremtiden automatisk får en ekstra bid af forøgede indkomster, der skyldes en inflationsagtig udvikling.

Formueskatten og den ændring, der sker for formueskattens vedkommende, skal jeg ikke gøre mange bemærkninger om. Vi får nye vurderinger i år, og jeg finder det helt rimeligt, at man ikke som følge af disse nye vurderinger hjemtager et større provenu. Noget ganske tilsvarende skete, medens hr. Grünbaum var finansminister i foråret 1965, hvor man stod over for en ny vurdering, og hvor man også ændrede formueskattegrænsen som følge af de nye vurderinger, hvilket jeg fandt rimeligt at medvirke til dengang og finder rimeligt også denne gang.

Det værste ved det ændringsforslag, som her er stillet af socialdemokratiet og SF, er vel ikke dets konkrete virkninger; det kunne være, hvad det være ville; jeg tror såmænd heller ikke, at der er så mange, der tror meget på det. Det fortvivlende er, at med en skatteagitation som den, vi nu står over for fra socialdemokratiets side, lægges offentlig virksomhed for had. Den politiske debat lider skade, når der er betydningsfulde par-